

Slobodan Praljak

U četvrtak 29. studenoga 2018. napunit će se točno godina dana otkako je Slobodan Praljak pravomoćno osuđen na Međunarodnom sudu za ratne zločine počinjene na području bivše Jugoslavije, u Haagu. Odnosno, otkako je, popivši smrtonosnu tekućinu (najvjerojatnije cijankalij), počinio suicid - i to odmah nakon izricanja konačne, drugostupanjske presude.

Prisjetimo se: nakon što je presuda bila izrečena, Praljak je rekao sucima koji su ga osudili: "Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijazirom odbacujem vašu presudu." A onda je primakao ustima bočicu sa smrtonosnom tekućinom i ispio ono što je bilo u njoj. Vrlo brzo nakon toga bio je mrtav.

Danas, punu godinu nakon tih mučnih događaja, možemo biti sigurni u dvije stvari.

Prvo, Praljak je dugo, jako dugo, pripremao to što je učinio. Na taj odlučujući, sudbinski korak nije se odlučio *ad hoc*, nego ga je planirao godinama ranije, možda već odmah nakon izricanja nepravomoćne, prvostupanjske presude, 29. svibnja 2013. (ako ne i ranije).

A drugo, vjerojatno nikada neće biti otkriveno kako je, i uz pomoć koje osobe, pribavio otrov i pokrijumčario ga u sudnicu - pokraj svih onih kontrola i mjera zaštite, na Sudu u Haagu.

Ovih dana sastao sam se, u Kaptol Centru, s Praljkovom odvjetnicom Nikom Pinter. Popričali smo o suđenju Praljku i svemu onome što se, na Sudu u Haagu, dogodilo 29. studenoga 2017. (ali i neposredno prije toga.). Gospođu Pinter i danas more neka pitanja. Povjerala mi je da nije očekivala da će Praljak to napraviti, iako je s njim stalno bila u kontaktu. "Mogla sam misliti" - rekla mi je - da bi taj čin on mogao napraviti u Zagrebu, ali tamo u Haagu, pokraj svih tih kontrola - nemoguće!"

Dan uoči izricanja presude, 28. studenoga 2017., Praljak je sa svojom odvjetnicom razgovarao samo telefonski, nije ju htio primiti u svojoj sobi (ili u sobi za razgovore). Rekao joj je, otprilike: "Nika, što god sutra bilo, nastavi raditi za istinu, pomaži raditi na tome da istina izađe na vidjelo!" Iz toga što se toga dana s njom nije htio fizički susresti, Nika Pinter zaključuje da ju je htio isključiti od svake eventualne sumnje da mu je ona donijela otrov.

Jednako tako, Praljak u tim sudbonosnim danima nije imao nikakav fizički kontakt ni sa članovima svoje obitelji - zasigurno iz toga razloga kako ni na njih ne bi bila bačena sumnja.

Danas je Praljkova odvjetnica Nika Pinter sklona zaključivanju, odnosno pretpostavci, da je Praljak mogao donijeti otrov u Haag već 2013., kad je, nakon izricanja prvostupanjske presude, bio privremeno pušten kući, tj. u Zagreb (da bi se ubrzo zatim vratio u Haag jer je, iz principijelnih razloga, odbio biti u kućnom pritvoru). "A teoretski je", kaže gospođa Pinter, "to mogao učiniti i 2004., kad je išao u Haag. To znači da je dobro promislio kad se odlučio na taj korak. Odnosno, da je u sebi odvagao: ako je prvostupanjska presuda (ona iz 2013.) za njega nepovoljna, da će takva biti i drugostupanjska presuda. Kao što je i bila..."

U namjeri da dođem do nekih novih spoznaja i možebitnih otkrića, porazgovarao sam, ovih dana, s nekolicinom Praljkovih intimnih prijatelja, podrijetlom iz njegova zavičaja, tj. iz zapadne Hercegovine. Razgovarao sam, mahom, s onim ljudima koje sam upoznao još 1998., kad sam radio veliki članak o Praljku (neku vrstu proširenog intervjua) za *Globus*.

Usput rečeno, Praljak je već tada, kad smo radili taj intervju, 1998., znao šokirati nekim svojim na prvi pogled neobjašnjivim izjavama i postupcima. Jednom me tako odveo na ručak u (tada vrlo popularan, ali i dosta skup) restoran "Stella" u zapadnom dijelu Mostara, na vrelu rječice Radobolje, koja se kod Starog mosta, ulijeva u Neretvu - mene i neke svoje bivše ratne kolege, iz (netom minulih) godina rata u BiH. Bilo nas je ukupno pet za restoranskim stolom: osim Praljka i mene još i Franjo Cvitković, Miljenko Lasić i još jedan bivši pripadnik HVO-a. Izenada, usred ručka, bez ikakvoga jasnog povoda, Praljak je počeo govoriti o tome kako će to izgledati kad njega, bivšeg zapovjednika Glavnog stožera HVO-a, izvedu pred haški sud. Tada, u rano proljeće 1998. - dakle, prije punih 20 godina! Zbijao je šale na vlastiti račun, projiciravši sebe u (skoru) budućnost, kada će mu, kako je govorio, doista biti suđeno u Haagu. Svi su ga, u restoranu, pomno slušali, ali nitko nije izustio ni riječi. Zapravo, svakom je (uključujući i mene) bilo jako neugodno - nismo znali kako da pariramo Praljku u tom razgovoru, oko te, haške teme, koju je sam nametnuo.

Onda mi je Franjo Cvitković (pukovnik HVO-a, u ratu istaknuti vezist i obavještajac) nakon ručka rekao, kad smo bili nasamo: "To Praljak nije učinio radi sebe nego radi nas ostalih. Nitko od nas nije

za Haag, ali o Haagu treba stalno pričati da ga se ne bismo bojali. I Praljak taj strah želi kod nas razbiti. On nas time prosvjeđuje..."

Kad sam tu anegdotu ovih dana ispričao Praljkovoj odvjetnici Niki Pinter, rekla mi je da je tih dana - u prvoj polovici 1998. - Praljak, zapravo, bio pod dojmom tada aktualnog procesa Tihomiru Blaškiću i Dariju Kordiću, te da je zasigurno zbog toga toga, naizgled "ničim izazvan", počeo govoriti i o samome sebi kao potencijalnoj ili vrlo mogućoj žrtvi Haaškoga suda.

Bio sam, dakle, ovih dana ponovno s tim svojim nekadašnjim sugovornicima iz zapadne Hercegovine, još iz 1998., ali, isto tako, i s Ivicom Tomićem, kojega sam upoznao 2001., dakle tri godine kasnije, kad sam također radio jednu veliku temu za *Globus*, u kojoj je bio involviran i Slobodan Praljak. Praljak je u to vrijeme, 2001., a to je bilo samo tri godine prije nego što će se naći u sudnici u Haagu, zaintrigirao pažnju cjelokupne hrvatske (pa i šire) javnosti time što je pokrenuo tvornicu za preradu duhana "General Tobacco Industry", sa sjedištem u Ljubuškom. Ivica Tomić je bio direktor te tvornice (koja je radila do 2003.).

Inače, u ratu u BiH Tomić je bio zapovjednik Četvrte brigade HVO-a, i to od osnivanja pa sve do 1. srpnja 1993., kada se ta brigada transformirala u tri nove brigade.

Kao Praljkov prijatelj-suborac, Ivica Tomić je bio s Praljkom na vezi svih proteklih 13-ak godina, od 2004., tj. od Praljkova odlaska u Haag, pa, praktički, sve do "dana D", tj. do dana kada se Praljak ubio (potkraj studenoga 2017.). Ono što mi je ovih dana ispričao doista me - rekao bih - osupnulo. Tomić je jedan od ključnih svjedoka "enigme Praljak" i vjerujem da će ovo što ću sada iznijeti baciti jedno novo svjetlo na sve što se s Praljkom i oko Praljka u vezi s Haagom događalo.

Ivica Tomić tvrdi da ga uopće nije iznenadilo to što je Praljak 29. studenoga 2017. u sudnici u Haagu napravio, a to je svoje mišljenje potkrijepio ovom tvrdnjom:

- U našim razgovorima, još prije 2013., kad bi iz Haaga dolazio u kućni pritvor u Zagrebu, Praljak je stalno naglašavao da on nijednoga dana neće biti ratni zločinac - jer on to naprosto nije. Uz druženje i vino, govorio bih mu: "Ali moraš znati da je to politički sud, ne trebaš se stoga zamarati nekim svojim čvrstim moralnim načelima, jer što god oni presudili - neće promijeniti istinu." Ali on je odbijao svaku mogućnost da prihvati da je ratni zločinac. I uvijek je išao na taj moralni aspekt. Branio je pravo na ideju i ciljeve. On je, po meni, moralni gorostas hrvatskog naroda, a sada je, eto, bačen u sjenu svakodnevice, od društva posve zanemaren..."

Tomić je s Praljkom zadnji put fizički bio uoči izricanja prvostupanske presude (svibanj 2013.). U vezi s time, rekao mi je:

- Po meni, Praljak je donio odluku da se ubije puno prije 2013., tj. puno prije izricanja prvostupanske presude. Njegova spremnost da ide do kraja bila je u njemu unaprijed ugrađena. Iz same činjenice da on sa mnom nije htio razgovarati što će biti s njim, niti je dopuštao bilo kome drugome da o tome s njim razgovara, ja zaključujem da je on u sebi razvio sva moguća rješenja s kojima može ići - a da ostane dosljedan samome sebi. I pritom nije pitao za cijenu...

Najbitnije je, međutim, ono što se izdogađalo u zadnjih tjedan dana Praljkova života, tj. od 22. studenoga 2017. do trenutka samoga suicida, na dan izricanja konačne presude, 29. studenoga 2017. Tomić mi je te posljednje Praljkove dane (tj. svoju komunikaciju s njim tijekom tih dana) ovako rekonstruirao:

- Razgovarao sam s njim, telefonski, točno tjedan dana prije nego što se ubio. U tom razgovoru, nisam mogao odoljeti onoj napetosti, koja je u to vrijeme vladala, pa sam otvoreno upitao Praljka gdje će sletjeti kad se, nakon izricanja presude, bude vraćao doma: da li u Mostar, Zagreb ili Sarajevo? On meni na to kaže, ljutito: "Pa zar nismo o tome sto puta pričali, ti znaš da je zabranjeno to pitati!" I spusti mi slušalicu. Međutim, za desetak minuta ponovno me nazove, i kaže: "Hajde dobro, sad ćemo na miru razgovarati. Jesi li čuo da je Mićo Crnjac, poslovni čovjek i vinar iz Širokog Brijega, osvojio platinaste medalje za svoju Žilavku i Blatinu na najprestižnijem vinskom natjecanju *Decanter World Wine Awards* u Londonu?" Odgovorio sam mu da za to nisam čuo. On na to meni kaže: "Dobio je po 100 bodova za svako vino, nikad nije toliko bodova osvojio na tim vinskim natjecanjima, a konkurencija je bila velika, bilo je i vina iz Španjolske. Nego, daj ti to vidi, provjeri, nađi ta vina i probaj ih, pa procijeni da li zaista toliko vrijede." Odgovorio sam mu: "Dobro, naći ću ih i probati." Praljak na to reče: "O.K., nazvat ću te za par dana."

Ivica Tomić je učinio točno onako kako ga je Praljak bio zamolio: nabavio je nagrađenu Žilavku i Blatinu Miće Crnjca, i kušao ih. Pritom je ujedno isplanirao, zajedno sa svojim prijateljima, da ta vina nabavi za Praljkov doček, kad se, nakon izricanja presude, bude vratio kući.

Praljak je Tomića opet nazvao četiri dana uoči izricanja presude (dakle, bio je 25. studenoga 2017.). Tomić:

- Nazove on mene i upita me: "Jesi li nabavio ona Crnjčeva vina?" Kažem: "Jesam." "I - kako ti se čine" - pita me. Kažem: "Čuj, Blatina je savršeno dobra, a što se Žilavke tiče - nemam zamjerke, ali možda sam ja ipak malo subjektivan..." Praljak mi onda reče: "Ma nisi ti ništa subjektivan, znaš ti o tome sve. Nego, nabavi ti nama - meni i cijelome mom društvu, kada dođemo - po 200 boca od svakog vina. Da ga bude dovoljno, da nam ne fali!" I ja sam ga poslušao. Nabavio sam dva puta po 200 butelja, dakle ukupno 400 butelja.

Dana 29. studenoga 2017. Tomić i njegovi prijatelji gledali su TV-prijenos iz haške sudnice u restoranu "Cyrano" u Sigetu, u Novom Zagrebu. Očekujući, naravno, da će presuda biti oslobađajuća. Plan je bio da se Praljak istoga dana vrati u Zagreb, i da mu oni prirede svečani doček, s vinima koja je zaželio. Tomić mi je to ovako opisao:

- Čim je, na izricanju konačne presude, Prliću bilo presuđeno da mu se potvrđuje kazna zatvora od 25 godina, vidio sam da neće biti dobro. Onda je Stojić, nakon njega, dobio 20 godina. Praljak je bio treći po redu. Gledao sam, na TV-u, njegovo lice, kad mu je bila izricana konačna presuda: kao da je u tom trenutku u njemu bio koncentriran sav prezir cijeloga svijeta prema nepravdi. Nisam, u prvi mah, primijetio da nešto drži u ruci, ali kad je ustao i izrekao one dvije rečenice, te podigao onu bočicu, istog mi je trenutka bilo jasno o čemu se radi. Jedan od mojih prijatelja kaže: "Što je to?" Odgovorio sam: "Otrov, a što će biti!" U tome mom društvu, s kojim sam gledao TV-prijenos iz sudnice, bio je i jedan liječnik, koji je izrazio nadu da će Praljka u sudnici uspjeti spasiti. Ja sam mu, međutim, odmah rekao: "Ne, doktore, poznavajući Slobodana Praljka, nema šanse da ga netko može spasiti!" Kaže onda taj liječnik. "Ako je to doista taj otrov, Praljak je za tri minute gotov!" Tako da, po mom mišljenju, ona priča da je umro u bolnici nije točna, on je umro već u sudnici...

Ivica Tomić mi je na kraju svoje ispovijesti rekao:

- Kroz tu Praljkovu smrt, ja gledam i vidim svu tragediju svijeta u kojemu mi danas živimo. Posrijedi je beskrajna nepravda. Boli me što takva nepravda uopće egzistira... Toga dana navečer, otišao sam kod Praljkove supruge Kaće. Ni ona nije slutila što će se dogoditi, tada još nije bilo otvoreno ono Praljkovo oprostajno pismo, što ga je on, zapečaćenog, poslao iz Haaga u Zagreb dvije godine prije suicida, s uputom da se otvori u slučaju njegove iznenadne smrti (u njemu je, kao što je poznato, pisalo: "Ne želim ni groba ni pogreba, moj pepeo prospite po Mirogoju"). Slobodan Praljak je to sam sa sobom riješio, shodno onim njegovim riječima: "Učinit ću sve što je u mojoj moći, da bih stvar doveo do kraja!"

Iz ovoga svjedočenja Praljkova intimnog prijatelja i ratnog druga Ivica Tomića, dakako, samo se po sebi nameće otvoreno, retoričko pitanje: ako je Praljak doista bio skovao plan da se ubije još davno prije nego što je to uistinu učinio - a Tomić je uvjeren da je odluku u tome donio još prije izricanja prvostupanjske presude, 2013. - što je, zapravo, htio učiniti ovim svojim neostvarenim, ali, kako se pokazalo i neostvarljivim, scenarijem o svom svečanom dočeku i slavlju u Zagrebu, u odabranom društvu, te uz odabrana i nagrađena vina Miće Crnjca? Odnosno, što je time htio postići? Na to pitanje vjerojatno nitko nikada neće moći dati pravi odgovor.

Isto tako, još su mi pod dojmom neke Praljkove pomalo tajanstvene poruke iz onoga našega davnašnjeg intervjua u *Globusu*, iz travnja 1998., kada mi je, nagovijestivši mi - meni i svojim prijateljima iz zapadne Hercegovine - svoju predstojeću "hašku epopeju", na središnje pitanje u cijelome našem razgovoru: "Koja je osnovna ideja vašeg života?" - odgovorio doslovce ovim riječima: "Osnovna ideja moga života jest - potraga za konzistentnošću. Moj je život konzistentan. U svojoj osnovnoj ideji on nema ništa što ne bi bilo konzistentno. Najdominantnija je crta u mom životu upravo traženje konzistentnoga sustava." Praljak je, međutim, tome još dodao, dosta zlokobno: "Taj moj konzistentan sustav može biti i zločest".

I sada se pitam: ako je, dakle, Praljak još 1998. bio uvjeren da će, prije ili kasnije, završiti u Haagu, i ako je unaprijed dopuštao i takvu mogućnost da će suđenje u Haagu završiti za njega nepovoljno, tj. da će biti proglašen ratnim zločincem, nije li već tada - u svoj svojoj meni deklamiranoj potrazi za apsolutnom konzistentnošću - dopuštao i takvu mogućnost da, u slučaju najnepovoljnijeg ishoda, sam sebi presudi, kako bi njegov život i cjelokupno njegovo javno djelovanje uistinu bili bez prazne točke ili praznog mjesta, savršeno konzistentni od početka do kraja?

Praljkova odvjetnica Nika Pinter upozorila me da ne treba donositi najsmjelije zaključke bez čvrste podloge i konkretnih dokaza, ali mi je ipak rekla: "To što je Praljak učinio, to je dosljedno njegovim

riječima: 'Ja nisam ratni zločinac.' To je bio jedini način na koji je mogao izraziti svoje neslaganje presudom, nijedan drugi način nije bio efikasan. No, zanimljivo je da ni u kojem od Praljkovih oproštajnih pisama nema nikakvog objašnjenja za taj njegov čin..."

Jedan od mojih prijatelja iz svećeničkih redova posvjedočio mi je o tome kako su Praljkov suicid prokomentirali hrvatski biskupi, na jednome svom (pretpostavljam neslužbenom) sastanku, ubrzo nakon toga nemilog događaja. Među njima se iskristalizirala misao - izrekao ju je, inače, biskup koji je podrijetlom upravo iz Praljkova zavičaja - da Praljkovo samoubojstvo nije "klasično" nego "dramatično i drastično", u smislu da je taj Praljkov čin trebao uvjeriti njegove tužitelje i suce da mu nikako ne mogu zaniijekati um, logos i istinu. A to je učinio - kako su zaključili - gestom koja je, po svojoj prirodi, apsurdna, sa značenjem: "Ja ću vas sada uvjeriti *ad absurdum* da sam ipak ja u pravu."

Drugim riječima, Praljak je - po mišljenju biskupa - htio svojim tužiteljima i sucima poručiti da do svojega života, i to takvog života u kojem je on ratni zločinac, ne drži ni približno toliko koliko do svojega razuma, i to takvog razuma koji ne može prihvatiti nerazumnu odluku. Hrvatski biskupi, okupljeni na tom sastanku, također su ustrdili da Praljkovi tužitelji i suci, kad su odlučivali o presudi, nisu bili u stanju *logosa*, u kakvom je bio optuženik Praljak, nego u stanju *politica*.

Jedan od nazočnih biskupa je, štoviše, Praljkov čin doveo u direktnu vezu s izjavom Visokog predstavnika u BiH koji je 1996., neposredno nakon "Oluje", poručio biskupima u BiH: "Evo, sada ste dobili Hrvatsku, čistu Hrvatsku, i mirno otiđite u nju, a o Herceg-Bosni nemojte više ni sanjati! Ili ćemo mi učiniti da vi odete odavde." "Ova presuda Praljku", rekao je jedan biskup, "nije, zapravo, ništa drugo nego te riječi Visokog predstavnika iz 1996."

U tom njihovu internom razgovoru, iz 2017., među hrvatskim je biskupima pala i usporedba Praljkova samoubojstva s postupkom tzv. *Drinskih mučenica*, časnih sestara iz Goražda, koje su uoči Božića 1941. radije izabrale smrt nego da dopuste da ih četnici, koji su ih napali, siluju. S tom razlikom, kako su zaključili, što su se *Drinske mučenice* bacile kroz prozor (i time se ubile) da bi obranile svoju čistoću, dok je Praljak popio otrov da bi obranio istinu.

Jedan od biskupa rekao je, tom prigodom, i to da se Praljak ubio za sebe (ili radi sebe) samoga, a "ne za Hrvatsku, odnosno za Hrvate". Dakle, da je motivacija njegova samoubojstva bila čisto individualna, bez nacionalnih konotacija.

Za našeg nedavnog susreta, Praljkova odvjetnica Nika Pinter dala mi je na uvid zabilješke koje je o Slobodanu Praljku (kao i u cijelome suđenju šestorici) napravio odvjetnik Jadranka Prlića, inače Amerikanac, Michael G. Karnavas. Te zabilješke nose naslov "U sjećanje na generala Slobodana Praljka".

U tim svojim zapisima Karnavas je Praljka okarakterizirao "tvrdoglavo beskompromisnim" čovjekom, napisavši za nj: "Razmišljajući o zadnjim trenucima generala Praljka, vjerujem da si je zbog principa oduzeo život - ne iz straha, niti iz ljutnje, niti depresije, niti očaja, a sigurno ne iz bilo kojega drugog razloga koji tjera ljude da samoubojstvom traže mir."

Po Karnavasovoj procjeni, Praljak je bio "racionalan, inteligentan i pragmatičan" čovjek, štoviše "njegova je misao bila izoštrena prirodnim znanostima, iako je bio jednako verziran i u društvenim i humanističkim znanostima: filozofiji, sociologiji, povijesti, književnosti, kazalištu i kinematografiji" (kao što je poznato, Praljak je diplomirao na tri fakulteta: elektrotehničkom, filozofskom i kazališno/filmskom), a na suicid se, tvrdi Karnavas, odlučio nakon što se uvjerio da na MKSJ-u neće imati pravično suđenje, tj. kad je spoznao "da su osude za većinu navodnih zločina unaprijed određene". Po Karnavas, Praljak se isprva nadao pravednom suđenju - i u tu je svrhu tijekom haškoga procesa napisao/objavio čak 18 (a po nekima i 26) knjiga, s dokumentima, kako o Domovinskom ratu u Hrvatskoj tako i o ratu u BiH - ali kad njegova očekivanja o fer-suđenju nisu bila ispunjena ni u najmanjoj mjeri, odlučio se za najradikalnije rješenje.

Pritom Karnavas za Praljka još kaže:

"General Praljak nije podnosio budale možda zato što je njegov intelekt bio vrhunski, a ne zbog kompleksa više vrijednosti ili arogancije. Međutim, ponekad je znao biti svadljiv, glasan i mrzovoljan. Imao je zadivljujuću pojavu koja je prštala energijom i odlučnošću da pokaže što je znao, što je vidio i kako se osjećao zbog događaja koje je iskusio... No, povremeno od stabala nije vidio šumu. I da, povremeno ga je strašno teško bilo obuzdati, kao što se i sam teško obuzdavao kad je slušao gluposti prerusene u činjenice..."

Na kraju svojih "Sjećanja", Karnavas je Praljkovo samoubojstvo posve eksplicitno okarakterizirao kao "čin prkosa kojim je rasvijetlio ostavštinu MKSJ-a".

Jedan od Praljkovih prijatelja iz Hercegovine upozorio me, ovih dana, i na tu činjenicu da je Praljak savršeno znao kontrolirati svoj strah, i to u svakoj mogućoj prigodi: 1990-ih na ratištu, a 29. studenoga 2017. u haškoj sudnici, kad je popio otrov.

Danas, godinu dana nakon konačne presude šestorici i Praljkova samoubojstva, kao da se opet pomalo aktualiziraju neka nadanja ili iščekivanja o mogućem pokretanju revizije te presude, no iz svojega nedavnog razgovora s gospođom Pinter zaključujem da su ta nadanja, uglavnom, neutemeljena. Iako mi to Nika Pinter nije htjela tako izričito reći, zaključujem da i ona sama smatra da izgledi za uspjehom u toj reviziji, i po njezinu osobnom mišljenju, nisu realni.

Početkom jeseni o.g. u medijima je objavljena vijest kako je Akademija pravnih znanosti Hrvatske navodno još u ožujku 2018. izradila cijelu studiju o pokretanju revizije presude šestorici, a da je ministar pravosuđa RH Davor Bošnjaković nakon toga održao sastanak s odvjetnicima uključenim u taj slučaj.

Na moje pitanje je li i ona tom prigodom bila pozvana, Nika Pinter mi je odgovorila:

- Bila sam samo na jednome sastanku, još prije ljeta; sada ne znam točno kada. Tada nikakva odluka nije donesena - barem ja o tome ništa ne znam. A nakon toga nemam baše nikakve informacije o bilo čemu što je vezano uz predmet *Prlić et all.* Potpuno sam isključena iz tih sastanaka, čak i od strane drugih odvjetnika. Računaju, vjerojatno, da kako više nema Praljka, tako ne postoji niti interes da se presuda podvrgne daljnoj analizi i propitivanju - što je, po meni, ipak samovoljan i pogrešan zaključak.

Nika Pinter je tome još dodala da se revizija presude Suda u Haagu niti ne može pokrenuti u Hrvatskoj - zato što se u Hrvatskoj nije ni vodio postupak. "Postupak je", napominje Pinter, "reguliran po pravilniku što ga je donio Sud MKSJ. I revizija može stoga biti samo pred tim Sudom. Predmet nije ustupljen Hrvatskoj, pa da bi hrvatsko pravosuđe imalo oko toga nadležnost."